

livet. Smidlertid, da jeg fra kompetent Side modtog Forſikring om, at intet Andet var ment end det, jeg mente, og da jeg nu fra den ærede Ordſpørens Side hører, at hans Udtaleſer, alſaa og ſaa Forſlagsſtillernes Udtaleſer, ere ſaa fuldkændig i Samklang med, hvad jeg mener, og hvad Forfatningen ſiger, ſaa finder jeg mig ganſke beroliget. Stillingen er jo den, at vi her have et Lokammerſyſtem. Ifølge Forfatningen har ethvert af Kamrene ſelvſølgelig Ret til at ſige Ja eller ſige Nei til enhver Sag; derom kan der jo ſlet ingen Tvivl være, i den Henſeende ſtaa begge Thing lige. Der er kun indrømmet dette Thing viſe ſakliſte Forudſætninger, ſom give det Udgang til at ſtaffe ſig en ſtørre Indflydelse, end det andet Thing ifølge Forfatningen har. Jeg ſkal ſaaledes blot henpege paa, at i dette Thing forelægges førſt Finantsloven og alle Bevillinger. Det er alſaa her, at Finantsloven, ſom er Statslivets Pulsaare, om jeg ſaa maa ſige, faar ſin førſte Etøbning. Dernæſt har dette Thing Anklagemyndighed, ogſaa en veſentlig Forret. Fremdeles kan det jo ikke negtes, at dette Thing ved at ſtaa i mere direkte Rapport til ſelve Befolkningen end det andet Thing, der fremgaar af indirekte Valg, har en ſtor Udgang til ſtadig at ſtaa i Forbindelse med Nationen, ſtadig at faae at vide ganſke anderledes end det andet Thing, hvad der rører ſig i Folket. Diſe tre Omſtændigheder ville efterhaanden bevirke, at Lyngdepunktet vil blive lagt ned i dette Thing — derom er der ſlet ingen Tvivl — men Lyngdepunktet kan ikke lægges derned, medmindre alle Faktorer i Statslivet ere enige derom, idet det andet Thing hør det i ſin Magt til enhver Tid at ſige Ja eller Nei til de Beſlutninger, ſom her fattes. Det er en Selvfølge, at derſom det ſkal blive til Noget med det konſtitutionelle Liv i Danmark, maa der komme Enighed imellem begge Thing, og jeg ſkjønner ikke, hvad der ſkal være til Hinder derfor. Vi ere jo alle danſke Mænd, vi arbeide alle frem til ſamme Maal. Der kan være forſkjellige Partier, forſkjellige Interesſer — ja, ganſke viſt, det maa der være i ethvert konſtitutionelt Liv —, men om Et maa vi være enige, nemlig at gjøre vort lille Fædreland lykkeligt. Alle de Foranſtaltninger, ſom ſigte dertil, maa og ſkulle billiges baade i det ene og det andet Thing. Jeg vil nødig opgive Haabet om, at vi maa komme dertil. Man maa huſte paa den gamle Hiſtorie om Pilebundtet; tager man hver Pil for ſig, kan man knække den ſom en Svoolſtit, men tager man dem ſamlede i Bundtet, er det ikke muligt at bryde dem. Netop ſom en lille Nation maa vi ſtaa enige udadtil overfor Fremmede, komplet enige ſom en ſamlet Magt. Indadtil, om vore indre Forhold, kunne vi tvistes og diſputere, men om Alt, hvad der ſkal tjene til Fædrelandets Haandhevelse, maa vi tilveiebringe Enighed. Denne Tilſtand maa komme, derſom vort Fædreland ſkal kunne opnaa nogen

Lykke ad den Vej, vi ere inde paa. Men for at denne Tilſtand, Enighed mellem begge Thing, ſkal kunne komme tilſteede, er det abſolut nødvendigt, at vi faae Miniſterier, ſom ikke alene have Rod og Fodfæſte i det ene Thing, men ogſaa i det andet. Det kan ikke nytte, at vi faae enſidige Landsthingsminiſterier, og efter min Overbeviſning heller ikke, at vi faae enſidige Folkethingsminiſterier, vi maa have Miniſterier, ſom have eller vide, at de kunne ſtaffe ſig Tillid i begge Thing. Jeg nævner udtrykkelig dette, fordi det synes, ſom om der er en vis Maalmæssighed med Henſyn til at ſende os Mindretalsminiſterier. De Herrer ville erindre, at en tidligere Conſeilspræſident, hvem vi forøvrigt beklage, at vi ſavne i vor Midte, ſagde ſom Conſeilspræſident: det kan ikke nytte, det ene Miniſterium kan ſlides op efter det andet, der vil ſtadigt komme friſte Kræfter igjen, man vil ikke blive tvæet, ikke helme, men vil heller ikke give efter. Det ſes, at Miniſteriet har i Sinde at forſætte dette Syſtem, at ſlide det ene Mindretalsminiſterium op efter det andet. Derfor er det af Bigtighed, at vi gjøre os klart, hvad ſlige Mindretalsminiſterier kunne udrette. Jeg tvivler ſlet ikke om, at det vil kunne lykkes at ſende det ene Mindretalsminiſterium efter det andet i Slden. Vi ſe jo, at den Side, ſom idag er borte, er et rent Golconda, Guyana med Henſyn til Miniſtre; hver Mand paa den Side er fuldt Miniſteremne, alſaa har den Side det ene Miniſterium at ſende i Slden efter det andet. Og ſelv om den Omſtændighed ellers kunde ſkræmme dem, at Miniſtre ved at gaa af ſaa at ſige blive politiſt døde — de vende jo ikke mere tilbage heril, hvor mange maa vi ikke allerede ſavne, ſom have været Miniſtre og derigjennem have miſtet deres politiſke Stilling? — tror jeg ikke, at denne Omſtændighed vil affrække fra at blive Miniſter. Det ligger i Menneſtens Natur, at man ſtadigt vil høiere og høiere op. Vor førſte Menneſkender her i Landet, den berømte Holberg, lader for mere end et Aarhundrede ſiden Baron Nilus ſige i „Jeppe paa Bjerget“: De tyrkiſke Storvezirer, ſkjøndt ſaa mange af dem blive ſtrangulerede eller kvalte ihjel med en Strikke ſamme Dag, og andre Dagen efter, at de ere bleve Storvezirer, ſer man dem ſtadigt ſtrømme til, ſom om det kun gjaldt dem om at blive hængte med en høj Titel. I vore Dage gaar det paa ſamme Maade til i Tyrkiet, nu bruger man kun en anden Methode. Men alſaa den Omſtændighed, at det, at blive Miniſter hertilands synes at ſkulle medføre politiſk Død, vil neppe være affrækkende, og derfor er der i den Retning ganſke viſt Intet til Hinder for at ſende os det ene Mindretalsminiſterium efter det andet, Miniſteremner ville ſtadigt gro frem, der vil ſtadig komme nye Kræfter i Slden, det ene ſlides op efter det andet. I den Henſeende lader Syſtemet ſig meget godt forſætte; men hvad fører dette Syſtem til? Til hvad Gavn